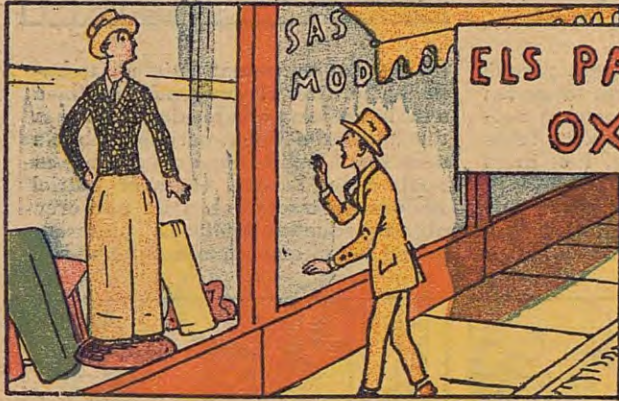

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

per SERRA MASSANA

Com que en Pauet Mig-neguit és un noi tan presumit

demana un trajo a son pare prò dels que s'estilen ara

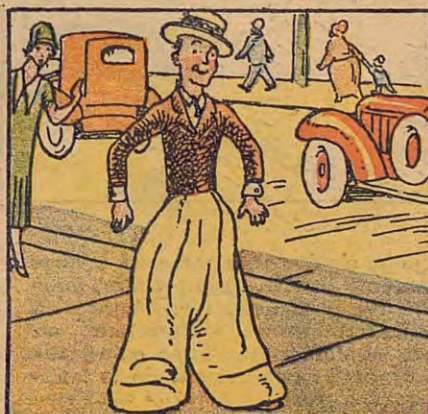
i son pare, ja ho veieu, li dóna un cop amb el peu

mes mirant-se el figuri li ve quelcom al magí

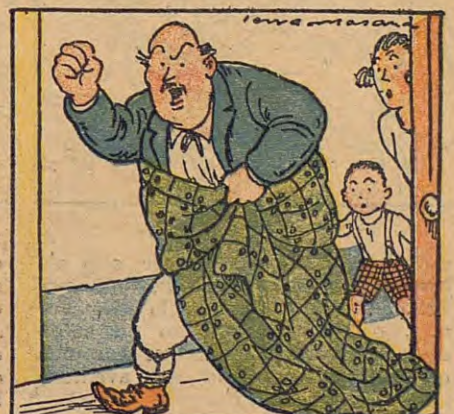
son pare dorm confiat i ell les calces li ha afanat

després al seu germanet la jaqueta li ha sostret

i així el nostre galant resulta ben elegant

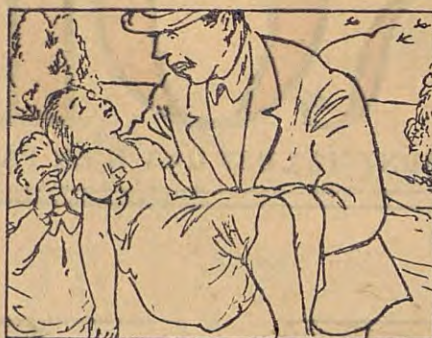
mentre el pare del minyó no pot ni sortir al balcó.

El cosí d'en Jaumet

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en MIRET

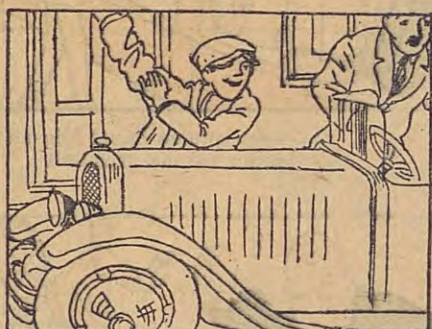
Vet ací que els petits aventurers es trobaren altre cop a la ratera, fent un treball feixuc, mal tractats i mal nodrits. Perquè l'homenàs ja s'havia des- carat i amb crits i reganys els feia pen- car d'un cap de dia a l'altre. La pobra nena no podia més i caigué desmaiada.

Llavors fou conduïda a la casa i l'homenàs s'espantà, perquè pensà

que potser n'havia fet massa, perquè si la nena es posava malalta tot serien despeses, si la despedia, a un punt o al- tre aniria a contar el segrestament dels dos nois i perdria els nois, i el jutge potser li donaria un disgust.

Els nens estaven tristíssims pels acon- teiximents. Estaven pitjor que amb la Monique i en Testaferro. Men-

tre estaven comentant això, un treba- llador foraster els preguntà si sabien si hi havia feina a la masia i l'homenàs que ho sentí el llogà, perquè amb els nens sols i amb la nena malalta no es podia donar l'abast. Quan en Patrici s'adonà del tracte i abís de què eren objecte aquelles criatures, compren- gué el brètol que era aquell home i es

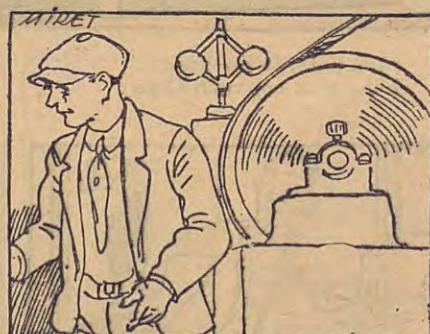
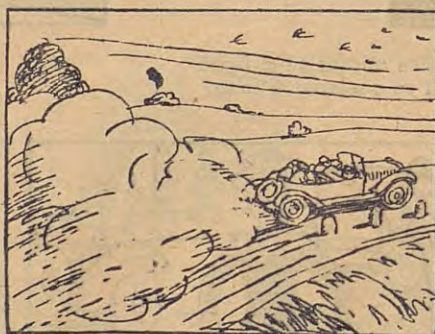
proposà d'alliberar-los, i tot seguit anà a declarar-ho a casa del jutge. Quan tornà de casa el jutge dos gen- darmes l'acompanyaven i reclamaren que els fessin entregats els nens i s'en- dugueren pres l'homenàs.

La nena fou portada a casa l'alcal- de on fou atesa amb tot carinyo. En

quant al petit Antoni es trameté un telegrama a Barcelona, a l'adreça dels seus pares; els dos germanets no re- cordaven llur origen, ja que de molt petits eren en poder d'en Testa-ferro i la Monique. No cal dir l'alegria dels pares del petit Anto i en rebre la ines- perada nova. Tot seguit en Jaumet

disposà l'auto i sortiren a recupera l'Antoni, que ja desconfiaven de tro- bar. La nena es revifà ràpidament sa- bent que finalment havien estat lliurats del captiveri dels saltimbanquis pri- mer i de l'avar després.

No és per descriure l'alegria dels pares de l'Antoni en retrobar-lo, ni la

de l'Antoni en veure's altre cop als braços dels seus pares. Per millorar l'efecte, encara la presència d'en Jaumet, de qui l'Antoni no en sabia el feliç retorn. Amb breus paraules en Jaumet li contà la seva aventura i que n'havia sortit ric.

A precés de l'Antoni i consentint-hi

el jutge els dos nens passaren a aug- mentar la família, i sempre més, foren com tres germanets, i en l'auto d'en Jaumet retornaren a Barcelona, on com és de suposar foren entusiàsticament rebuts pel restant de la famí- liar

En quan a en Patrici, ens descui-

dàvem de dir que el pare de l'Antoni se l'emportà amb ells i obtingué un empleu magnífic en la seva fàbrica, lloc que ocupà a satisfacció i que li valgué anar prosperant fins a sentir-se completament satisfet. I tothom feliç... que ja era hora!

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

A PRESIRI

A l'hora del passeig dels presidaris es presentà un homenet desconegut de tots que, segons semblava, havia ingressat al penal aquell mateix dia.

Un dels veterans se li apropà molt gut per la natural curiositat que desperta la presència d'un desconegut, i al cap de poca estona ja eren amics.

— I quants anys has de fer? — li preguntà per fi el nou vingut al seu company.

— Cinc i sis mesos — respongué aquest.

— Per quin crim?

— Per assalt al banc Staffa & Co.

I tu?

— Jo tinc deu anys.

— Per què?

— Per haver fundat el banc Staffa & Co.

PROVA EVIDENT

El sastre anà a cobrar a casa el senyor Pocabossa, i sortí a obrir el criat.

— Ai, senyor Tisora! — exclamà

aquest. — L'amo s'ha descuidat de deixar-me els diners de la seva factura.

— Com ho sap que se n'ha descuidat? — preguntà el sastre.

— Perquè així m'ho ha dit quan se n'anava!...

RAPIDESA

Els negres ianquis estan esverats per la tirania del Ku-klux-klan que els persegueix tant com pot. Dos d'ells parlaven un dia pel carrer d'aquesta paorosa qüestió, i en Domingo preguntà a en Panxo:

— I tu, Panxo, què faries si rebessis un anònim amb amenaces dels caputxons blancs?

— Jo? — respongué Panxo. — Acabaria de llegir-lo en el tren.

LA BELLA DORMENT

Un matrimoni se n'anà a passar vuit dies a fora deixant llur filla sola a casa. Com que sortiren molt dejorn, la noia era encara al llit.

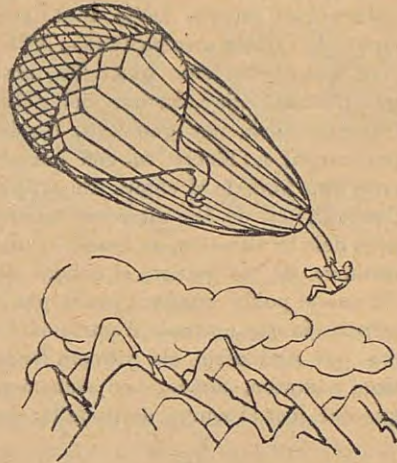
Van tornar passats els vuit dies, i en arribar de part de vespre, trobaren la noia també al llit. Es despertà en sentir-los i els digué, estranyada:

— I doncs, que se us ha escapat el tren?

VIU O MORT?

Un aeronauta explicava les seves aventures en globus davant d'un auditori interessadíssim.

— Quan em vaig veure al mig del núvol tempestuós i mil metres per da-

unt dels roquissars terribles, vaig provar de salvar-me llençant-me en paracigudes. Tallo la corda, i em deixo anar, sabent prou bé que si el paracigudes no s'obria aniria el meu cos a estabellar-se sobre les pedres...

I un dels oients preguntà, en ésser aquí:

— I es va obrir o no?

CONTE DE FADES

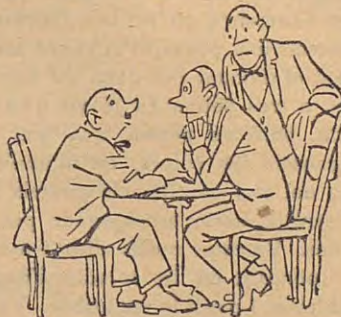
Un jueu, sense que li ho demanessin, deixà a un pagès deu duros, i el pagès tornà al jueu, sense que tampoc aquest li hagués demanat res, els deu duros més dos d'interessos.

— Què és això?

— Una mentida!

NINGU EL VOLIA

Un jove doctor era aficionat a la música fins al punt que, en ses hores lliures, tocava en una orquestrina d'aquestes que maregen les orelles dels infortunats mortals que les escolten en els cafès i altres llocs comuns.

Alguns amics seus parlaven d'ell l'altre dia, i l'un d'ells deia:

— Fulano és un bon metge.

— Però és més bon músic — respongué l'altre.

— He sentit dir — féu un tercer — que els metges diuen que és un músic i els músics diuen que és un metge.

per En GUILLEM D'OLORÓ

EL CAMPIÓ

Un vell rentista molt avar anà a estiuajar a una població de la costa, i per no perdre la costum de fer la marzilla cada dia, es va inscriure com a soci del casino.

Al primer dia d'anar-hi, en pagar el cafè que havia pres, donà els diners justos i ni cinc de propina. El cambrer l'interpel·là, irritat:

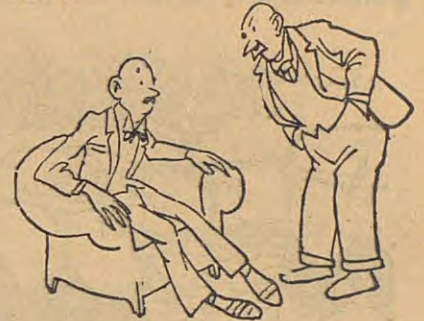
— Home, això és massa! sàpiga que el soci més rata que tenim en aquesta casa em dona almenys cinc cèntims.

— El més rata, el més rata! — remugà el vell. — Des d'avui sóc jo el més rata!

L'EXEMPLE

El barber insistia amb el client per fer-li comprar una ampolla de «Crece-pelo Mohicano».

La víctima per fi, exasperat, exclamà:

— Però si va tan bé aquest preparat pel cabell, per què enlloc d'amoïnar-me perquè li compri no el fa usar al seu dependent que és calb com una closca d'ou?

I contestà l'astut barber:

— El meu dependent el tinc per exemple del que els passa als qui refusen de servir-se d'aquest excel·lent específic.

LES ECONOMIES

En Rodergues va comprar-se un d'aquests automobilitats que sembla que hagin d'anar penjats a la cadena del rellotge. Desitjós d'estalviar tanta benzina com pogués, va instal·lar-hi un carburador especial garantit que, segons els anuncis, estalviava un vint per cent de combustible.

No en tingué prou amb això, sinó que hi col·locà un magneto Mea, que també estalviava un vint per cent, gràcies a la combustió perfecta que produïa.

Després hi col·locà unes vàlvules patentades que estalviaven un altre vint per cent del preciós líquid, estalvià vint per cent més amb una instal·lació lubricadora automàtica, i altre vint per cent col·locant coixinets de boles en les bieles. Finalment omplí el dipòsit amb una benzina que, segons els venedors, donava una economia de vint per cent sobre les demés.

I ara, estalviant cent vint per cent de combustible, ha d'anar per la carretera amb el dipòsit destapat perquè el vint per cent que sobra vagi rajant pel camí.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L'INFANT MERAVELLÓS

Heus ací que en un poblet hi vivia un honrat comerciant, qui, a força de treballar i estalviar havia arribat a reunir una fortuna immensa. El bon home era sol al món: no tenia ningú de família, i el capellà del poble, sempre que el trobava, li feia un sermó sobre la conveniència de prendre estat i, més que conveniència, la obligació que hi té tot aquell la posició econòmica del qual és prou important per mantenir la muller i una família, inclús nombrosa.

El nostre home ja feia temps que s'ho rumiava i, per fi, vingué un dia que es decidí escoltar els consells del seu amic el capellà. Bé prou hi havia noies casadores al poble; ell va anar passant revista mental de totes elles i,

dien a millorar la situació de llurs proïsmes necessitats. El poble en el qual vivien s'esqueia al bell mig d'una riera que, per causa de la poca consistència del terreny havia anat devenint cada vegada més profunda. A l'hivern les aigües eren glaçades, cosa que permetia als habitants del poble travessar el riu per qualsevol banda; per contra, a l'hivern és ben poca la cosa que hom fa al camp. En arribar l'estiu la neu de les alteroses muntanyes dels Urals veïns, en fondre's, augmentava de tal manera el cabdal del riu que el poble quedava isolat per la torrentada que no tenia d'estrancar-se fins que arribessin els primers freds. Hom comprèn, doncs, ben clarament que tot just al temps de treballar les

fondre el glaç de la riera; les aigües s'emportaren els puntals de la passarel·la i va quedar el pont penjant de les torres, majestuós.

Podeu pensar la joia de tots els habitants del poble en contemplar l'espectacle!

El bon marxant tenia un majordom al qual dispensava una confiança sense límits, que es deia Fiodor (2). El va cridar, i li digué:

— Fiodor: Jo no vull pas anar a escoltar els compliments que em faria la gent si em veïessin als voltants del pont. Vés-hi tu i ja em diràs el què oïràs que hom diu de mi. Ja pots pensar que encar que jo no sigui amic d'adulacions ni de lloances, ha de fer-me una certa il·lusió saber el que

com era tan bo, es decidí demanar una noia molt humil i molt bondadosa, filla d'un honrat mujik (1), qui amb prou feina guanyava prou per mantenir la seva nombrosa família.

No cal explicar la joia del pare en rebre la demanda de casament de la seva filla amb un home de les dots d'aquell. Es celebraren les noces al cap de poc i tot el poble prengué part en el festí, que va durar més de deu dies entre convits, ballades i tota mena d'obsequis que hom pugui imaginar.

Passà temps, i la bonesa de la seva muller l'induí a dedicar tot el que po-

terres els pobres habitants del poblet passaven angúnies incomputables per entrar i sortir de casa, i no passava mai ni un any sense que qualche pobre mujik deixés la vida en les aigües en intentar travessar la riuada amb una feble barqueta.

El nostre amic, sempre aconsellat per sa dolça muller, decidí posar fi a aquella desgràcia del poble, i sense dir res a ningú comprà una important partida de troncs d'abet altíssims; prengué la mida de l'amplada de la riera i començà en arribar l'hivern, a construir una passarel·la i l'anà apuntalant al damunt del glaç. Al cap de dues o tres setmanes ja va quedar llesta, però va pensar que així que vinguessin les calors, en fondre's el glaç del riu, caurien els puntals i la passarel·la seria arrossegada per les aigües. Va estar molts dies i moltes nits pensant en la solució d'aquest problema, i per fi la va trobar. Va aixecar unes torres a cada cap de pont i va anar fent unes cordes gruixudes de diversos punts de la passarel·la a la punta de les torres.

Tot just el dia que acabà de fermar la darrera corda, va eixir el sol, es va

els meus germans de poble diuen de mi...

I Fiodor se n'hi va anar. Es va amagar al darrera d'una de les torres del cap del pont i es va esperar. A l'entrada del capvespre varen passar tres virtuosos ancians que parlaven entre ells, i deien:

— Aquest sant baró que ha construït aquesta bona obra mereixeria que li concedíssim algun do en premi a la seva munificència.

— Concedim-li un fill meravellós el qual, tot el que demanarà a Déu, li serà donat.

— Doncs, concedim-li! — i seguiren el camí.

Quan el majordom hagué escoltat aquelles paraules se'n tornà a casa.

— Què és, Fiodor, el que la gent diu de mi? — li preguntà nostre amic.

— Oh, mon senyor! — respongué el majordom. — Diuen coses molt diverses: Uns diuen que heu fet una obra de caritat que meriexl'agraïment de tot el poble; altres diuen que només ho heu fet per fer-vos-hi veure...

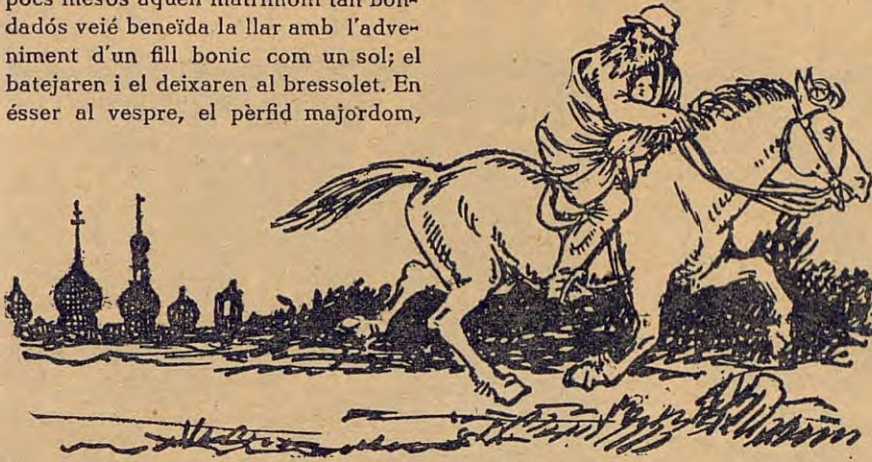
Com podeu veure, el majordom,

(2) Teodor.

(1) Pagès.

amb tota la mala intenció, li callà el que feia referència al fill. Al cap de pocs mesos aquell matrimoni tan bonadós veié beneïda la llar amb l'adveniment d'un fill bonic com un sol; el batejaren i el deixaren al bressolet. En ésser al vespre, el pèrfid majordom,

ja fins al palau s'hi formi un pont de cristall; que jo sigui el Tsar d'aquell

sense fer soroll, matà un colom, i mentre els senyors dormien entrà a la cambra llur, embrutà de sang la roba del bressol i les mans i la cara de la mare, s'emportà la criatura cuidant que no es despertés, va pujar a cavall i va anar a dur-la a una masia molt llunyana per tal que una dona li criés. A la matinada ja estava de retorn.

Quan els dos esposos es despertaren i veieren el bressol buid i les robes brutes de sang s'esgarriaren. Demanaren auxili immediatament, i no cal dir que hi acudí tot el poble. Aleshores, davant de tothom, el majordom digué que durant la nit ell havia sentit xisclar la criatura, que s'havia llevat i havia vist com la mestressa la devorava.

— Mireu! — deia el criminal. — Encara porta les mans i la cara brutes de sang!...

El pobre pare, foll de dolor, va ordenar immediatament que empresonessin la seva muller, sense voler escalar els planys adolorits d'ella i les seves protestes d'innocència.

Varen passar anys, i l'infant va començar a córrer i a parlar. Aleshores Fiodor va dir a son amo i senyor que desitjava retirar-se de la vida de poble i anar-se'n a viure a una cabana lluny del món, vora mar. El bon marxant no s'hi oposà i encara li va donar una important quantitat de diner, agraït dels seus serveis. Es va acomiadar, i de passada, en anar-se'n, s'endugué l'infant. S'establí en un poble molt llunyà que era a la vora del mar.

Aprofitant el do del petit, li manava realitzar tots els seus desitjos. Li deia:

— Digues que vols tal cosa i tal altra!

L'infant ho repetia, i immediatament obtenia el que el petit havia demanat.

Un dia li ordenà:

— Digues que vols que allí al mig del mar aparegui un nou regne amb un palau sumptuós; que des de la plat-

nou regne i que la filla del Tsar de Rússia es casi amb mi.

L'infant demanà tot allò al bon Déu; en Fiodor guaità per la finestra i veié com de les profunditats del mar eixia una illa fantàstica amb una població esplèndida, amb palaus sumptuosos de marbre blanc, innumerables esglésies i, al bell mig, un palau pel Tsar que, ni somiat, hauria pogut ésser més bonic! Aleshores veié com a la platja neixia un pont de cristall de roca que s'anava allargant... allargant... fins que arribà a unir l'illa amb la platja. Fiodor va agafar l'infant i se n'anà al palau de l'illa i en prengué possessió. L'endemà tots els habitants del poble quedaren embadalits al davant d'aquell prodigi, i quan el Tsar de Rússia es despertà i guaità a la finestra, quedà meravellat.

— Qui és qui ha construït tanta bellesa en només una nit? — preguntà al seu ajudant de cambra.

Varen anar a enterar-se'n, i ben aviat tornareu a participar-li que era el nou Tsar Fiodor.

— Si és el nou Tsar Fiodor el qui ho ha construït jo li concedo per muller la meua filla.

Es feren amb gran rapidesa tots els preparatius per les noces, i Fiodor es mullerà amb la formosa filla del Tsar. Un cop instal·lats al palau del Tsar de Rússia, Fiodor va començar a maltractar el petit que li havia proporcionat tanta fortuna. Li pegava i el deixava sense menjar, i hauria volgut fer-lo desaparèixer només per oblidar tot el mal que havia fet, i que l'infant

amb sa sola presència li recordava. Un vespre, en sopar, Fiodor begué un xic més que de costum i s'embriagà. La muller el tingué d'acompanyar al llit. A la seva cambra, arraulidat al darrera d'una cortina, s'hi estava plorant el nostre petit amic. Entrà en Fiodor i va començar a parlar amb la seva muller:

— Ma bona muller, la pubilla del Tsar!... — feia, tot balancejant-se i tractant d'aguantar l'equilibri. — Has de saber que totes les meves riqueses i tota la meua potència... és deguda a un do màgic que té aquest infant que sempre m'acompanya i que jo vaig robar a son pare, el meu antic amo i senyor...

— Conta'm com fou! — féu la filla del Tsar, horroritzada.

— Jo era el majordom d'un honrat marxant al qual Déu havia concedit un fill, amb tal virtut, que tot el que demanaria al cel li seria concedit. Quan el fill nasqué jo el vaig robar als seus pares i vaig acusar sa mare d'haver-lo devorat!... i ara sa mare ja fa deu anys que està reclosa al soterrani de la presol!...

Aleshores l'infant eixí de l'amagatall indignat, i cridà:

— Criminal butxí! Jo demano al bon Déu que et converteixis en gos immund!

I tantost hagué pronunciat aquestes paraules, Fiodor quedà convertit en un gossot sec i fastigós. El noi li fermà una cadena de ferro al coll, agafà un cavall i se n'anà al poble en el qual hi vivia son pare.

En arribar-hi, s'informà del domicili del ric comerciant, i se n'hi va anar.

— Que Déu vos guard! — li féu. — Si em volguéssiu fer un favor...

— Digues, petit.

— Si em volguéssiu donar una paletada de brases de foc, us ho agraïria.

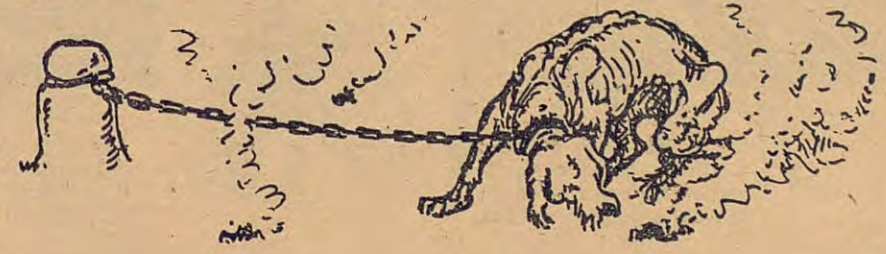
— I per què les vols, si es pot saber?

— Per donar-les de menjar al gos.

— I ara, petit! On has vist que un gos pugui menjar foc!

— I on heu vist vós que una mare pugui devorar un fill seu? — El ric marxant va sentir com se li erissaven els

(Continuarà)

El sastret i l'elefant

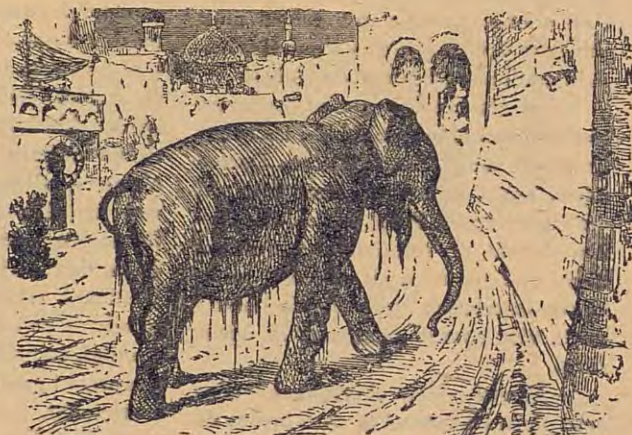
Mentre el sastre indi cosia
li venia a demanar
un elefant, cada dia
un boci del berenar.

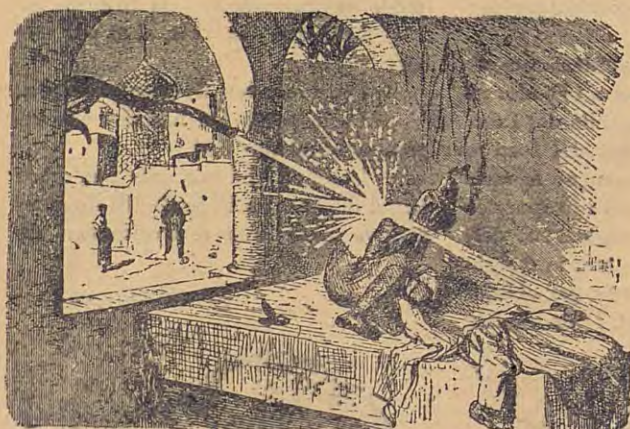
Un dia el sastre s'enfada
i enloc del pa acostumat
amb una agulla enfilada
a la trompa l'ha punxat.

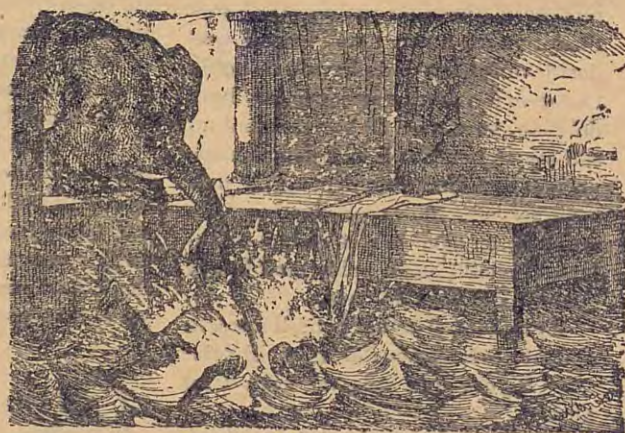
L'elefant se'n va en silenci
a abeurar-se dintre el riu
i sembla que ja no pensi
en aquell afront tan viu.

Mullat per dins i per fora
se'n torna vers la ciutat
cap al lloc on la traidora
mà del sastre l'ha punxat.

I quan ell menys s'ho espera
i està cosint tot tranquil
veu entrar una manguera
que cada gota en val mil.

I en la cambra ja inundada
l'elefant enfurismat
li dona una remullada
en paga del seu pecat.

UN RETALLET DE CADA COSA

DEL TEMPS ANTIC

Xe-xes rei de la Pèrsia, volent conquerir la Grècia, reuní a Sardes, l'antiga capital del regne de Cresus, un exèrcit d'un milió d'homes, quantitat que en el temps antic era realment fabulosa.

Per passar de l'Àsia a l'Europa, féu construir damunt l'Hel·lespont, o sigui el que avui s'anomena els Dardanels, un pont de barques el qual fou destruït per una tempesta. El rei, irat, manà assotar el mar amb trescents assots, com si es tractés d'un esclau rebel. Reconstruït el pont passà a Europa i avençà devés la Grècia. Restà, però, deturat davant el pas de les Termòpiles, que era un congost entre la costa brava i la mar, on l'esperaven uns quatre mil guerrers grecs que durant molts dies li impediren el pas.

Per fi, un traïdor li revelà un altre camí i per ell passà part de l'exèrcit. Quan els grecs es veieren atacats per l'espatlla decidiren retirar-se però els d'Esparta que eren trescents, manats per Leònidas, refusaren de fugir al·legant que les lleis de llur país no els ho permetien.

Restaren doncs els trescents espartans defensant el pas. Xerxes els envià un herald a dir-los: «Rendiu-vos, car les fletxes que tirarem són tantes, que taparan el sol». «Millor» respongué Leònidas, «així combatrem a l'ombra».

Els trescents valents moriren tots venent ben cares llurs vides. Més tard es posà damunt llur tomba aquesta inscripció ben lacònica: «Viatger, anuncia als Espartans, que aquí jaïem, per haver obeït llur ordres».

Xerxes avençà dins la Grècia prengué i cremà Atenes, però poc després la seva esquadra era derrotada a Salamina i el seu exèrcit a Platea i degué retirar-se i donar per acabada la segona de les guerres mèdiques anomenades així pels historiadors, perquè dels Perses també se'n deien Medes.

FUGA DE VOCALS

. c.p., d. m.r., .str.ll.s
.s cr.g., pl. d. s.p.,nc..
p.r., .nll.c d'.ns.ny,r c.nc..
.ns.ny.v. l.s .r.ll.s

FAULES D'ISOP

XI. — La gallina i l'oreneta

Una gallina trobant uns ous de serp els covà i els féu néixer. Veient-la una oreneta digué: O insensata! perquè els alimentes, si quan creixeran començaran per fer-te mal a tu!

Moralitat: La faula demostra que la maldat és intractable fins omplint-la dels majors beneficis.

MOTS CREUATS

1	2	3	4
	5		
6	7	8	9
10	11	12	13
	14		
15			

potes.

Vertical: 1 Sortida de sol; 2 El fa la gallina; 3 Cent per deu; 4 General de Canaan; 7 Fera; 9 Preposició; 11 Aquest moment; 14 Tres menys dos.

Horitzontal: 1

Olor; 5 Exclamació de dolor; 6 Lletre grega; 8 Plural de la. 10 S'atreveix; 12 Prenominal femení; 13 Part de Rússia; 15 Animal teixidor, de vuit

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Luchon. — És el lloc preferit pels istiuiejants pireneics com també pels deportistes de la neu i principalment pels qui volen banyar-se amb comoditat. En efecte, són famoses les Banyeres de Luchon.

Però llur fama va decreixent d'ençà que s'ha inventat encara una cosa millor, o sigui les Superbanyeres. Diu que banyar-se en una superbanyera és una delícia sols comparable a sentir la ràdio en una superheterodina o menjar banana fregida en un superdansant del Ritz.

El camí més curt per anar a Luchon és per la vall d'Aran, però el més ràpid és voltar per Tolosa de França. En aquest cas resta en ridícul la geometria. Prop de Luchon hi ha les famoses muntanyes Maleïdes així anomenades pel molt que les maleeixen els pobres excursionistes que es deixen enredar per anar-hi.

Si el món és una bola, com podem trobar estrany que sigui mentider? — CAMPO MOR.

SENTENCIES FAMOSES

Sense l'invenció del paper, amb què embolicariem el formatge?
A. DROGUER

Les qüestions de l'esperit són realment embriagants. — T. AVERNER.

Napoleó, curt de mida, era un gran home. El senyor Ric de Poch, en canvi, és un pobre home. — TALLEYRAND.

No hi ha vida més arrastrada que la d'un carro. — K. RETER.

L'electricitat produeix el llamp, les seques el tro. — FRANKLIN.

NOVES I COMENTARIS

Parlant per telèfon durant una tempesta, un senyor rebé una descàrrega elèctrica que el deixà desvanescut. Altres diuen que s'evaní de sorpresa en veure que la Central contestava al primer truc.

Un periodista diu que ha comprovat que les bàscules públiques marquen menys pes del que cal. Deu haver provat les especials per a senyores.

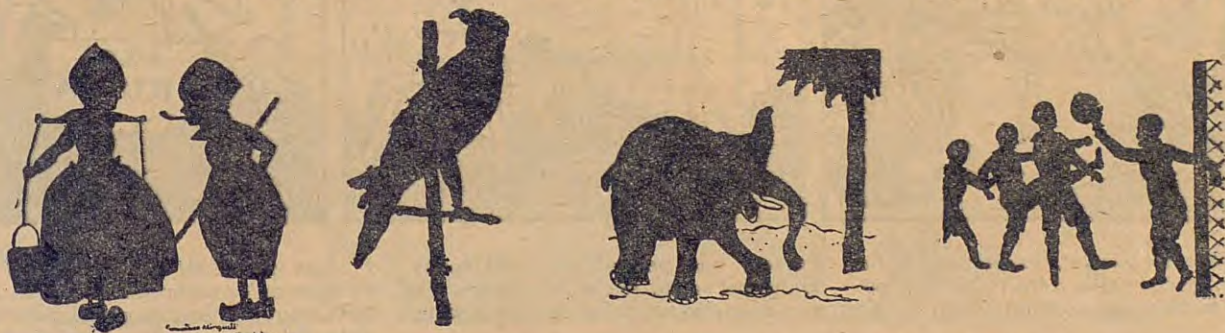
Diu un cèlebre doctor que ell mai no s'ha equivocat en sos diagnòstics. Segurament, que si recepta pel tifus el malalt mor del tifus, no d'altra cosa.

Solucions al número anterior

Mots creuats:

V	E	N	A	S	D	M	O	R	O
A	E	T	U	N	I	S	R	A	M
N	A	T	A	E	V	S	A	L	A
A	A	M	A	R	A	N	A	R	N
T	E	N	R	O	G	I	R	C	
T	R	I	S	T	A	A	C	A	B
I	I					A	V		
S	A	B	O	G	A	I	S	I	D
R	B	O	I	A	R	I	N	E	
A	T	O	R	T	A	A	R	O	P
S	E	R	E	A	D	I	L	L	A
E	E	U	N	C	E	S	L	R	
R	O	S	A	A	S	M	A	R	E

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 406 — Francesc Minguell N.º 407 — Antònia Esteva N.º 408 — Francesca Almirall N.º 209 — Josep López

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Imprempta: Carrer de Muntaner, 24, interior

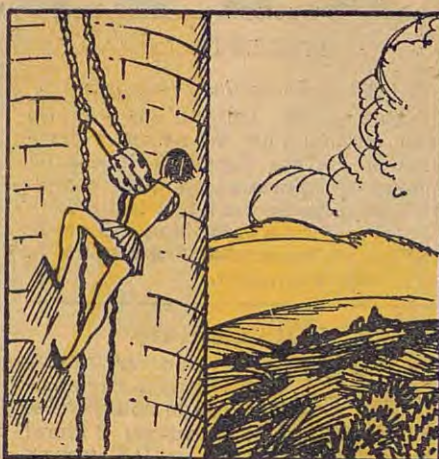
LA POMETA

(Acabament)

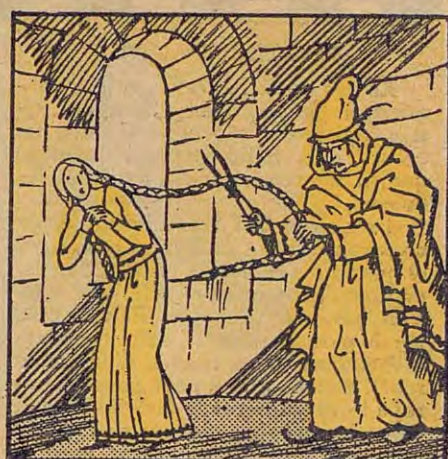
Conte de Grimm. Dibuixos per D'IVORI

S'amagà prop de la torre i aviat veié venir la bruixa i escoltà les paraules que deia i veié com pujava per les trenes daurades.

Quan la bruixa fou fora es dirigí ell vers la torre i féu el mateix. Na Pometa s'espantà, però aviat restà tranquila i ben contenta de tenir per company aquell formós cavaller.

La bruixa en saber quina visita havia rebut la seva fillola, rabiosa li tallà les trenes i la féu amagar dintre el bosc.

Quan tornà el príncep a parlar amb sa estimada trobà al capdamunt de les trenes l'afrosa bruixa que l'esperava enutjada.

De l'espant caigué daltabaix de la torre al peu de la qual una mata d'es-

pires li féu de coixí, lliurant-lo de la mort, però les punxes el deixaren orb.

Llavors, desolat, emprengué la fugida boscos enllà, a les palpentés, però a la poca estona sentí la veu de Na

Pometa que parlava amb els ocells. Guiat pel so, arribà al lloc on era ella i en donar-se les mans recobrà la vista.

Llavors conduí Na Pometa al seu reialme on es casaren i visqueren feliços, mentre la bruixa, presa pels soldats del príncep, era exposada en un bosc als corbs i llops que aviat la devoraren.